

Gastone Ventura

An open antique book with a decorative metal clasp resting on the pages. The pages are aged and feature faint, illegible text. The clasp is ornate, with a central rectangular panel decorated with intricate scrollwork and floral patterns. The book is set against a dark background, highlighting its texture and color.

**ΟΙ ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΙ
ΤΥΠΟΙ**
Misraim & Memphis

Μετάφραση: Π. Λιβιεράτος ©

Περιεχόμενα

	Σελίδα
Πρόλογος	3
Εισαγωγή	11
<i>Μέρος 1^ο</i>	<i>Ο Τεκτονικός Τύπος Μισραΐμ Seu Aegypti</i>
Κεφ I	Ο Τύπος Μισραΐμ στη Γαλλία 14
Κεφ II	Τα Arcana Arcanorum 22
Κεφ III	Οι ιστορικές πηγές του Μισραΐμ 30
Κεφ IV	Ο Τύπος Μισραΐμ μετά τους Bédarride στην Ιταλία και τη Γαλλία 39
<i>Μέρος 2^ο</i>	<i>Ο Αρχαίος και Αρχέγονος Ανατολικός Τύπος Μέμφις</i>
Κεφ I	Ο Etienne Marconis de Nègre και ο Τύπος Μέμφις 45
Κεφ II	Οι Πυραμίδες της Menfi 53
Κεφ III	Από τις Πυραμίδες στη Γνωστική Εκκλησία 67
Κεφ IV	Ο Ιταλικός Φιλοσοφικός Τύπος και ο Τύπος Μέμφις του Παλέρμο 78
<i>Μέρος 3^ο</i>	<i>Μέμφις και Μισραΐμ μετά τον τελευταίο Παγκόσμιο Πόλεμο</i>
Κεφ I	Από τη Γνωστική Εκκλησία στον Αθεϊσμό; 89
Κεφ II	Παλέρμο και Μιλάνο 96
Κεφ III	Το Κυρίαρχο Μεγάλο Θυσιαστήριο της Αδριατικής 102
Ε π ί λ ο γ ο ς	112
Βιβλιογραφία	116
Λίγα λόγια για το συγγραφέα	118
Ευρετήριο	119

Πρόλογος

Το βιβλίο αυτό, περιγράφει με τον πλέον αυστηρό ιστορικό τρόπο τα γεγονότα που σηματοδότησαν την εμφάνιση των Τύπων Misraim και Memphis στο διεθνές Τεκτονικό στερέωμα.

Θεωρώ επιβεβλημένο, παράλληλα με την επιμελέστατη και ακριβή ιστορική καταγραφή, την οποία μας παρουσιάζει ο συγγραφέας, να παραθέσω ορισμένα επεξηγηματικά στοιχεία, παράλληλα με τα γεγονότα, τα οποία θα βοηθήσουν τον αναγνώστη να σχηματίσει μία ολοκληρωμένη εικόνα της φιλοσοφίας αυτών των δύο Τεκτονικών Τύπων. Επεξηγηματικά στοιχεία, τα οποία είναι απαραίτητα για την κατανόηση των λόγων που αυτοί οι δύο Τύποι, μετά από πολλά χρόνια ταλαιπωριών, έφτασαν να λειτουργούν, αυθεντικά, σε πείσμα πολλών, και να έχουν κερδίσει το σεβασμό όλων των Τεκτονικών κύκλων διεθνώς.

Ο Αρχαίος και Αρχέγονος Ανατολικός Τύπος των Misraim-Memphis γεννήθηκε από τη συγχώνευση του Τύπου Misraim ή Αιγυπτιακού και του Τύπου Memphis ή Ανατολικού. Οι διαθέσιμες ιστορικές πληροφορίες για τους δύο αυτούς πολύ σημαντικούς και Εσωτερικούς Τεκτονικούς Τύπους είναι αποσπασματικές. Τα μέσα για την καταγραφή ιστορικών δεδομένων των δύο περασμένων αιώνων απείχαν πολύ από τα σημερινά.

Επιπλέον δε, στο γεγονός αυτό συνέβαλαν οι ιστορικές συνθήκες που επικράτησαν κατά τον 19^ο αιώνα και η διαίρεση της τότε Ιταλίας σε κρατίδια. Σε όλα αυτά ήλθαν να προστεθούν οι διαμάχες του Τεκτονισμού με την πολιτική εξουσία, αλλά και οι έριδες με εκείνες τις Τεκτονικές δυνάμεις που στο μεταξύ είχαν «εξελιχθεί» σε λέσχες οικονομικής συναλλαγής, και κοινωνικών και πολιτικών συμφερόντων. Αυτές οι τελευταίες, δεν σταμάτησαν δυστυχώς καθόλου να προσπαθούν να απορροφήσουν αυτούς τους δύο Τύπους, όχι για να διδάξουν κάτι καλύτερο ή έστω διαφορετικό, αλλά για να μπορέσουν να ανακτήσουν τη χαμένη τους παραδοσιακή αυθεντικότητα, την απώλεια της οποίας οι ίδιοι είχαν προκαλέσει. Και αυτό εξαιτίας του ότι τα χαρακτηριστικά και του Μισραΐμ και του Μέμφις αποτελούσαν εγγύηση παραδοσιακότητας και πόλο έλξης σημαντικών προσωπικοτήτων από το χώρο του εσωτερισμού.

Δυστυχώς, οι προσπάθειες αυτές απορρόφησής τους, τις πιο πολλές φορές πέτυχαν, με αποτέλεσμα την αλλοίωση της φυσιογνωμίας τους. Αλλοίωση η οποία συνοδεύθηκε από αλλαγή των Τυπικών και του τρόπου λειτουργίας τους.

Ο Τύπος Μισραΐμ

Τα πρώτα στοιχεία που γνωρίζουμε για τον Τύπο Μισραΐμ, μάς βεβαιώνουν ότι λειτουργούσε στη νήσο Ζάκυνθο το 1782. Εκείνη βεβαίως την εποχή η Ζάκυνθος ήταν κάτω από τη Γαληνοτάτη Δημοκρατία της Βενετίας.

Στοιχεία για την προέλευσή του έχουμε από τον Marco ή Marc Bédarride, ο οποίος μυήθηκε από τον πατέρα του Gad Bédarride και ο οποίος με τη σειρά του μυήθηκε από το σοφό Πατριάρχη Ananiah, στα μισά του 18^{ου} αιώνα.

Ο Marc Bédarride είναι και ο συγγραφέας του βιβλίου «De l'Ordre Maçonnique de Misraim, depuis sa création jusqu'à nos jours, de son antiquité, de ses luttes et de ses progrès» 2

www.misraimmemphis.org

www.misraimmemphis.com.gr

τόμοι, Παρίσι 1845 (Σ.τ.Μ.: «περί του Τύπου Μισραΐμ, από τη δημιουργία του έως σήμερα, της αρχαιότητάς του, των αγώνων του, και της προόδου του»), στο οποίο εξιστορεί την προέλευση του Τύπου. Το βιβλίο ξεκινά με την εξής εισαγωγή: «ο Τεκτονισμός του Μισραΐμ, δεν είναι ένας ανθρώπινος θεσμός, όπως τον φαντάζονται πάρα πολλοί. Αρκεί να μνηθεί κανείς σε αυτόν και να τον μελετήσει, για να αναγνωρίσει σύντομα ότι αυτός, δεν μπορεί να είναι παρά έργο του Παντοδύναμου»

Το 1801, χάρις στις προσπάθειες του Filalete Abraham (βαρώνος Tassone di Modena), ο Τύπος Μισραΐμ αναβίωσε στη Βενετία και διαδόθηκε αμέσως στην υπόλοιπη Ιταλία και τη Γαλλία.

Από τα αναφερόμενα στο βιβλίο του Marc Bédarride προκύπτει ότι ένα μεγάλο μέρος των βαθμών του Ιλλουμινατικού Τύπου, Τυπικά, κεραμώσεις κλπ., προέρχονται από τον Τύπο Μισραΐμ.

Μετά την εμφάνισή του Τύπου στη Γαλλία, ο Jean Marie Ragon υπήρξε ο πρώτος ο οποίος προσπάθησε και πέτυχε την «απορρόφησή» του από τη Μεγάλη Ανατολή της Γαλλίας (GOdF), «απορρόφηση» η οποία ήταν καταστροφική, ευτυχώς προσωρινά. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, το 1889 ο Henri Chailloux τότε Γραμματέας του Τάγματος, διακήρυξε τον «μετασχηματισμό» των Τυπικών και την «εκδημοκρατικοποίηση» των λειτουργιών του Τάγματος, απαρνούμενος παράλληλα τον Κυρίαρχο Κτίστη των Κόσμων..., με δηλώσεις του οι οποίες αποτελούν όνειδος για τον ίδιο και τους συνεργάτες του.

Είναι ευκαιρία να τονίσουμε ότι «αυθεντικό Τυπικό» και «Τεκτονισμός» είναι δύο έννοιες ταυτόσημες. Συμμετοχή στον Τεκτονισμό σημαίνει συμμετοχή στο Τυπικό. Το Τυπικό που διαδραματίζεται μέσω ενός Τύπου, επιτελεί μία ύψιστη λειτουργία της οποίας τίποτα δεν φαίνεται, ούτε ακούγεται. Η αυστηρότατη τήρηση του Τυπικού, είναι μονόδρομος. Αποτελεί τον ουσιαστικό σκοπό μιάς Τεκτονικής συνεδρίας, μέσω της οποίας, τα παρευρισκόμενα μέλη, με τη θέλησή τους, συμμετέχουν στη σύνδεση, ομαδικά, με την ενεργειακή οντότητα που αποκαλείται Εγρηγορός και το οποίο διατηρούν εν ισχύ με την παρουσία τους, και το οποίο με τη σειρά του, αμφίδρομα τροφοδοτεί τα μέλη με την Ισχύ του.

Γι' αυτό το λόγο, κάθε προσπάθεια να καταλάβει κανείς ή να εξηγήσει την τελετουργία μόνον συγκινησιακά ή ορθολογιστικά, είναι καταδικασμένη προκαταβολικά σε αποτυχία. Η Τελετουργία δεν είναι παρά ο «μεταφραστής» της ενέργειας του Τύπου στο ανθρώπινο Ον. Γίνεται, λοιπόν, κατανοητό ότι «μετασχηματισμός» των Τυπικών ενός Τεκτονικού Τύπου, σημαίνει ακύρωση της μνητικής του δύναμης. Ο μετασχηματισμός αυτός πραγματοποιούνταν για να γίνει το Τάγμα πιο «προσβάσιμο» και πιο «κοινωνικά αποδεκτό». Και φυσικά ακύρωνε ουσιαστικά το Τεκτονικό έργο, μετατρέποντάς το σε μία απλή συνεδρίαση με κάποιο συγκινησιακό περιεχόμενο στην καλύτερη περίπτωση. Ο Τύπος Μισραΐμ (όπως και ο Μέμφις) πίστευε και πιστεύει ότι η κοινωνία οφείλει να προσαρμοσθεί στις αρχές της Παραδοσιακότητας και της Μύησης, και όχι η Μύηση να προσαρμοσθεί στην κοινωνία. Ο Τέκτων οφείλει να μετασχηματίσει τον εαυτόν του, προκειμένου να επηρεάσει το άμεσο περιβάλλον του. Με το μετασχηματισμό κάθε ανθρώπου ξεχωριστά, με τη βελτίωση κάθε κυττάρου, βελτιώνεται το σώμα της ανθρωπότητας.

Από την άλλη πλευρά, ο «εκδημοκρατισμός» που επιδιώχθηκε, συμπλήρωσε δυστυχώς την καταστροφική πορεία που είχαν πάρει τα πράγματα. Η Δημοκρατία, είναι το απαραίτητο στοιχείο της πολιτικής και κοινωνικής ζωής του πολιτισμένου ανθρώπου. Είναι το στοιχείο εκείνο που εξασφαλίζει, έστω και με αδυναμίες ή ελλείψεις, την ισότητα ευκαιριών στα μέλη της κοινωνίας, την πρόσβαση στις αποφάσεις και την αποφυγή αδικιών. Η Μύηση, όμως δεν είναι ούτε κοινωνικό ούτε πολιτικό γεγονός. Είναι πορεία προς το Φως. Ο μνημένος αλλάζει τη συνειδητότητά του. Μεταβάλλεται. Γνωρίζει και αντιλαμβάνεται πράγματα τα οποία δεν είναι δυνατόν να αντιληφθεί ένας λιγότερο έμπειρος. Είναι απολύτως αδύνατον ένας πνευματικός οργανισμός όπως ο παραδοσιακός Τεκτονισμός, να επιλέγει με εκλογές τους αξιωματούχους του. Η αναπόφευκτη συναλλαγή και ο παρασκηνιακός φατριασμός, που θα συνοδεύσουν τις εκλογικές διαδικασίες, θα αποτελειώσουν ακόμη και τα τελευταία ψήγματα πνευματικού προσανατολισμού.

Δυστυχώς αυτή η δημοφιλής «Δημοκρατία» ευθύνεται ακόμη και σήμερα για την πορεία πολλών Τεκτονικών Ταγμάτων που «εξελίχθηκαν» σε λέσχες φίλων, όπου εισέρχονται όλοι αδιακρίτως, είτε ενδιαφέρονται για αυτοβελτίωση είτε όχι, ακόμη και άθεοι, προκειμένου η ποιότητα να αντικατασταθεί από την ποσότητα. Ποσότητα η οποία είναι απαραίτητη για τη δημιουργία Δύναμης. Κι'όμως! Τεκτονισμός σημαίνει απάρνηση της δύναμης που προκαλεί ο εγωϊσμός, προκειμένου να αναδυθεί η εσωτερική εκείνη δύναμη που προκύπτει από το «κατ'είκόνα και ομοίωσιν». Ο εγωϊσμός διαιρεί τους ανθρώπους. Η ταπεινότητα τους ενώνει.

Όλα αυτά γινόντουσαν εκείνη την εποχή (*δυστυχώς γίνονται και σήμερα σε ορισμένα Τάγματα*), προκειμένου ο Τεκτονισμός να πάρει τη μορφή μιάς οργάνωσης στην οποία θα μπορούσε να εισέλθει ο οποιοσδήποτε, απλά για να αυξηθεί ο εγωϊσμός και η ματαιοδοξία των μελών. Καμμία μέριμνα για το εάν ενδιαφερόντουσαν για απαντήσεις στα προαιώνια ερωτήματα «Ποιός είμαι, Από πού έρχομαι, Πού πηγαίνω». Και αυτό, όχι από διάθεση απόδοσης ευκαιρίας σε όλους, αλλά προκειμένου να εξυπηρετηθούν ιδιοτελείς βλέψεις. Με την εισαγωγή πολλών μελών (*από τους οποίους οι περισσότεροι, διόλου δεν ενδιαφερόντουσαν για Τεκτονικό έργο*) αυξανόταν η δύναμη των διοικούντων.

Κι'όμως, ο ιστορικός και μελετητής του Τεκτονισμού Albert Lantoine βεβαιώνει:

«Ένας οργανισμός που όντας μυητικός, επιθυμεί να θέσει τα μέλη του σε μία ηθική και πνευματική Πειθαρχία, δεν δύναται να αποδεχθεί τίποτε άλλο παρά μόνον στοιχεία πρόθυμα στο να αφομοιώσουν τις διδασκαλίες του. Επιλέγοντας τους καλύτερους, γίνεται από μόνος του αριστοκρατικός. Και ακόμη και εάν δεν ήταν, τουλάχιστον κατά ένα μέρος, αριστοκρατικός εξαιτίας κοινωνικής θέσης των μελών του, θα ήταν αριστοκρατικός εξαιτίας της ύπαρξής του και μόνον».

Μέσα σ'αυτό το κλίμα οι Cagliostro, Althotas και Ιππότης D'Aquino δημιούργησαν ένα ιδιαίτερο είδος Τυπικών, τα Τυπικά της «κλίμακας της Νάπολης» ή «Arcana Arcanorum», που αποτελούν τα Τυπικά των 4 τελευταίων βαθμών του Μισραϊμ. Τυπικά τα οποία απευθυνόντουσαν σε πολύ λίγες οργανώσεις, και ακόμη λιγότερα μέλη τους. Οι αδελφοί Bédarride, συναισθανόμενοι τον κίνδυνο εκφυλισμού αυτών των Τυπικών, επέλεξαν να τα αλλοιώσουν σκόπιμα, προκειμένου αυτό το τελευταίο προπύργιο παραδοσιακότητας να μην εκφυλισθεί ούτε εκλαϊκευθεί στα χέρια και τις πρακτικές ψευτοτεκτόνων.

www.misraimmemphis.org

www.misraimmemphis.com.gr

Ετσι σήμερα, τα Τυπικά αυτά, που είναι ένας ιδιαίτερος Τύπος Τυπικών, τελούνται με την αυθεντική τους μορφή μόνον σε πολύ λίγες οργανώσεις. Μεταξύ αυτών και ο Αρχαίος και Αρχέγονος Ανατολικός Τύπος Μισραϊμ-Μέμφις.

Είναι πολύ πιθανόν μάλιστα, την εποχή εκείνη, τα «Arcana Arcanorum», να επιφυλασσόντουσαν μόνον για Μαρτινιστές μνημένους στο βαθμό του «Ανωτέρου Αγνώστου», όπως ο Parenti της Στοάς της Ζακύνθου.

Δεν πέρασε πολύς καιρός, και το επόμενο «χτύπημα» ήλθε με την περίφημη τριλογία «Ελευθερία, Ισότητα, Αδελφότητα».

Η Γαλλική Επανάσταση, εμπνεύσθηκε μεν για την αποτίναξη της δικτατορίας από την τριλογία αυτή, όμως ο εκφυλισμός δεν άργησε κ'έδω να αλλοιώσει κάθε ανιδιοτελή προσπάθεια.

Τέκτονες παραδοσιακοί, που γνώριζαν πολύ καλά το βαθύτερο νόημα κάθε λέξης, την υιοθέτησαν μέχρι του σημείου να γίνει Τεκτονικό σύνθημα. Αλίμονο όμως. Αντί η έννοια της «**Ελευθερίας**» να εμπνεύσει την απ-ελευθέρωση του ανθρώπου από τα ελαττώματά του, μεταξύ των οποίων και την κακή χρήση της Ελευθερίας που του δίδεται, τον οδήγησε πολλές φορές στην ανεξέλεγκτη «ασυδοσία» στο όνομά της. Αντί η «**Ισότητα**» να οδηγεί σε ισότητα ευκαιριών, κατέληξε στην «ισοπέδωση» των υπηρετών του πνεύματος με τους καταπατητές κάθε πνευματικής ιδέας, στο όνομα της Ισότητας. Ο εργαζόμενος έγινε ίσος με τον αριβίστα, ο ανιδιοτελής με το ματαιόδοξο, και όλα αυτά στο όνομα της Ισότητας. Αν μιλήσουμε δε για «**Αδελφότητα**», αλίμονο. Τότε, απλά ανακαλύφθηκε ότι αδέρφια μας είναι μόνον οι «δικοί μας».

Τέτοια ερμηνεία της τριλογίας, δεν ήταν δυνατόν να ταιριάζει με τις αρχές του Τεκτονισμού. Τουλάχιστον του Τεκτονισμού που πρέσβευαν ο **Μισραϊμ** και ο **Μέμφις**. Αυτά ήταν που οδήγησαν τον Arturo Reghini να γράψει ότι η Τριλογία «Ελευθερία, Ισότητα, Αδελφότητα» ήταν τρεις όμορφες λέξεις που συμβάδιζαν με το Γαλλικό Εθνικό Ύμνο.

Δεν έλειψαν δυστυχώς, και προσπάθειες ένταξης άθεων στον Τεκτονισμό. Ήταν μία σκοτεινή εποχή για τον Τεκτονισμό. Οι Στοές είχαν απαρνηθεί κάθε μνητική διδασκαλία, ενώ δίχως να το αντιληφθούν υιοθετούσαν τον υλισμό. Η ιδιοτέλεια είχε καταλάβει τη θέση της ανιδιοτέλειας. Οι Στοές χρησιμοποιόντουσαν μόνον για κοινωνική και πολιτική προβολή. Οι έριδες ήσαν καθημερινό φαινόμενο. Ακόμη και η ύπαρξη Θεού τίθετο υπό αμφισβήτηση, εντός των Στοών.

Με όλα αυτά, ο Τεκτονισμός είχε χάσει τον Παραδοσιακό του χαρακτήρα.

Όμως, παρόλα αυτά, δεν έλειψαν οι λίγοι εκείνοι που απαρνήθηκαν όλες αυτές τις προαναφερόμενες παρεκτροπές. Απαρνήθηκαν τα «μεγαλεία» των μεγάλων Ταγμάτων, την «κοινωνικοποίηση» και τον «εκδημοκρατισμό» για την προσέλκυση μελών. Ο Jules Osselin, ήταν από τους πρώτους που αποστασιοποιήθηκαν από αυτές τις παρεκτροπές και συνέχισαν στις αρχές του Τύπου Μισραϊμ, διαφοροποιούμενοι από τους παραχαράκτες. Συνέχισαν να εργάζονται παραδοσιακά και αθόρυβα. Από τους διαδόχους του προήλθε η μνητική διαδοχή που έφτασε μέχρι τον Giuseppe Darresio και κατόπιν διαδοχικά μέχρι τον Marco Egidio Allegri.

Ο Τύπος Μέμφις.

Τα πρώτα στοιχεία που γνωρίζουμε για τον Τύπο Μέμφις είναι από τον Etienne Marconis de Nègre ο οποίος στα γραπτά του διαβεβαιώνει ότι ο Τύπος Μέμφις είχε ως

www.misraimmemphis.org

www.misraimmemphis.com.gr

δημιουργούς του τους Ναΐτες. Πλέον επιβεβαιωμένο είναι ότι προήλθε σε μεγάλο μέρος από τη Στοά των οπαδών της Μέμφιδας του Montauban, της οποίας δημιουργός ήταν ήταν ο πατέρας του, από το Σκωτικό Τύπο και από τον Τύπο Μισραϊμ. Και αυτός ο Τύπος, το 1862 «απορροφήθηκε» από την τότε Μεγάλη Ανατολή της Γαλλίας, με ανάλογα αποτελέσματα με εκείνα του Μισραϊμ.

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ένας τέτοιος Τύπος όπως ο Μέμφις, στην αυθεντική του μορφή, δεν θα μπορούσε ποτέ να λειτουργήσει μέσα σε Τάγματα – Λέσχες. Στα Τυπικά του υπήρχε η υποχρέωση επίκλησης στον Υπέρτατο Κτίστη των Κόσμων κατά το άνοιγμα και κλείσιμο των εργασιών, επίκληση η οποία «κλειδώνει» τη συμμετοχή σε καθαρά πνευματικό επίπεδο.

Η επίκληση αυτή, έχει πάρα πολλά κοινά σημεία με την αντίστοιχη του Τύπου Μισραϊμ. Δυστυχώς, όπως προαναφέραμε, και ο Μέμφις δεν έτυχε καλύτερης μεταχείρισης. Ευτυχώς, δεν έλειψαν και από τον Τύπο Μέμφις οι λίγοι εκείνοι που ακολούθησαν πάντοτε την αυθεντική γραμμή, φτάνοντας στη μυητική διαδοχή μέχρι τον Reginald Gambier Mac Bean, και διαδοχικά στον Marco Egidio Allegri.

Οι δύο Τύποι. Ενωση και δημιουργία του «Α.Α.Α.Τ.Μ.Μ.»

Πολλοί ήταν εκείνοι οι οποίοι, σε εκείνα τα δύσκολα για την ανθρωπότητα χρόνια (*διαιρημένη Ιταλία σε κρατίδια, έριδες πολιτικές, θρησκευτικές διαμάχες*) είτε αυτοανακηρύσσονταν, είτε εκμεταλλευόντουσαν άλλους, είτε μπερδεύαν τον Τύπο Μισραϊμ ή τον Μέμφις με άλλους Τύπους, ή τους ένωναν χωρίς καμμία εξουσιοδότηση. Ετσι, εκμεταλλευόμενοι τα λιγοστά μέσα επαλήθευσης και ελέγχου δεδομένων της εποχής εκείνης, τη δύσκολη επικοινωνία, και τα πενιχρά οικονομικά μέσα, κατόρθωναν να αποσπάσουν τη μία ή την άλλη διαδοχή. Οι δύο Τύποι, ο Μισραϊμ και ο Μέμφις μπερδεύονταν όλο και περισσότερο μέχρι που βρέθηκαν ενωμένοι σε ένα νοθογενές σώμα. Το νοθογενές αυτό σώμα, ο Τύπος Μέμφις-Μισραϊμ αφού έγινε γνωστός στους Τέκτονες της εποχής, εδραιώθηκε στα διάφορα συνέδρια και συναντήσεις, λειτουργώντας δυστυχώς με Τυπικά μιας επινόησης Σκωτικο-Μισραϊμικο-Μεμφιτικής, και με διαδικασίες που δεν είχαν ποτέ σχέση με παραδοσιακό Τεκτονισμό (*εκλογικές διαδικασίες, ανάμιξη με την πολιτική, εξαγορά βαθμών κ.α.*).

Σε αυτό το «δημιούργημα» ενεπλάκησαν και πολλοί σοβαροί Τέκτονες, οι οποίοι με όλη την καλή τους διάθεση εντάχθηκαν σε κάτι το οποίο θεωρούσαν αυθεντικό ή έστω ως μία διέξοδο από την άπωση που τους δημιουργούσαν οι άλλοι Τεκτονισμοί, εξαιτίας της εξωτερικότητάς τους.

Δεν έλειψαν και οι Τεκτονικές δυνάμεις που τον αναγνώρισαν, αφού είχε στο μεταξύ δημιουργήσει τη δική του ύπαρξη και ιστορία.

Από τον Giovan Battista Pessina με το δικό του Μέμφις μέχρι τον Jean Bricaud με τη δημιουργία Τύπου Μέμφις-Μισραϊμ της (*πολύ σημαντικής κατά τα άλλα*) Γνωστικής Εκκλησίας... οι δύο Τύποι υπέφεραν.

Τα κοινά χαρακτηριστικά και των δύο Τύπων με την αυθεντική τους μορφή, η αυθεντικότητά τους, ο εσωτερικός τους χαρακτήρας και η λειτουργία τους μέσα σε ένα πλαίσιο έξω από

www.misraimmemphis.org

www.misraimmemphis.com.gr

κάθε προσπάθεια εκφυλισμού τους, είναι προφανές ότι και ενόχλησαν πολλούς και δεν ενέπνευσαν πολλούς. Οι περισσότεροι, έλβεπαν στον Τεκτονισμό άλλη μία κοινωνική, επαγγελματική ή πολιτική επιβεβαίωση.

Ετσι, η αυθεντική μυητική διαδοχή δεν άργησε να φτάσει στα χέρια πολύ λίγων αλλά σημαντικών προσωπικοτήτων, και τελικά να βρεθεί στα χέρια μιας φωτισμένης προσωπικότητας. Του Marco Egidio Allegri.

Ο Τύπος **Μισραϊμ**, ήδη από το 1867 δια του επικεφαλής του Giovanni Pallesi D'Altamura, είχε εγκαταστήσει, προκειμένου να διατηρήσει τον Τύπο εν ζωή, ένα Τρίγωνο από τρεις Μεγάλους Συντηρητές (Giuseppe Darresio, Antonio Zecchin και Luigi della Migna). Από αυτούς, οι ισχείς, πέρασαν στον Alberto Francis, ο οποίος με τη σειρά του τις πέρασε στον αδ.·. Luigi Bo και το 1925, πέρασαν από αυτόν στον Marco Egidio Allegri.

Το 1923, το Κυρίαρχο Θυσιαστήριο του Τύπου **Μέμφις** ανέθετε στον Marco Egidio Allegri την εξουσιοδότηση για την ίδρυση Τεκτονικών σωμάτων του Τύπου όποτε αυτός θα έκρινε κατάλληλο, αποδίδοντάς του τον τελευταίο βαθμό ως Ισόβιο Μεγάλο Συντηρητή του Τύπου Μέμφις.

Με την ιδιότητα του επικεφαλής και των δύο Τύπων πλέον, ο Marco Egidio Allegri, το 1945, δημιούργησε τον «**Αρχαίο και Αρχέγονο Ανατολικό Τύπο Μισραϊμ και Μέμφις**».

Αυτή ήταν η πράξη ένωσης των δύο Τύπων. Ακολούθησαν οι δημιουργίες των κατάλληλων Σωμάτων που θα τον αποτελούσαν, δηλαδή Στοών, Περιστευλιών, Κονσιστοριών κλπ. Σιγά-σιγά όλοι οι εναπομείναντες πιστοί ακόλουθοι του Τεκτονισμού που πρέσβευε τόσο ο Μισραϊμ όσο και ο Μέμφις εντάχθηκαν στον «Α.Α.Α.Τ.Μ.Μ.».

Βλέπουμε, επομένως, ότι η δημιουργία του «**Αρχαίου και Αρχέγονου Ανατολικού Τύπου Μισραϊμ και Μέμφις**», δεν ήταν αποτέλεσμα κάποιας έριδας μεταξύ προσώπων για την κατάληψη κάποιων αξιωμάτων, ούτε προήλθε από τη δυσαρέσκεια ορισμένων επειδή ενδεχομένως δεν τους δόθηκε κάποιο αξίωμα, ούτε επειδή κάποια «ομάδα» θέλησε να κάνει το δικό της αρχηγό. Η δημιουργία του «Α.Α.Α.Τ.Μ.Μ.» ήταν αποτέλεσμα της επιθυμίας ορισμένων παραδοσιακών και αληθινών Τεκτόνων οι οποίοι ήσαν προσηλωμένοι στον Εσωτερικό χαρακτήρα του Τεκτονισμού και στις πανάρχαιες αρχές του. Ήταν αποτέλεσμα ιδεολογικό.

Μία διαδρομή ετών μέσα από περιπέτειες έμπαινε επιτέλους στην τελευταία της ευθεία. Η προσδοκία λίγων αλλά αφοσιωμένων αληθινών Τεκτόνων οι οποίοι, ήθελαν τον Τεκτονισμό, στη μορφή από την οποία ξεκίνησε, άρχισε να γίνεται πραγματικότητα.

Η μετέπειτα δημιουργία του Γυναικείου Αιγυπτιακού Τύπου Υιοθεσίας (μέσα στους κόλπους του «Α.Α.Α.Τ.Μ.Μ.»), με Γυναικείες Στοές οι οποίες θα λειτουργούσαν αποκλειστικά με Γυναικεία Τυπικά βασισμένα στα Τυπικά του Cagliostro, ήρθε να συμπληρώσει το όλο εγχείρημα.

Η γυναίκα έβρισκε πλέον τη δική της θηλυκή θέση στον Τεκτονισμό, με δικά της Τυπικά, σύμβολα και διδασκαλίες, και το κυριότερο, χωρίς να χρειάζεται να μιμηθεί τον άνδρα και να ισοπεδωθεί, κάτι στο οποίο την είχαν καταδικάσει προκειμένου να της προσφέρουν μία «προσομοίωση» ισότητας.

Ο «Α.Α.Α.Τ.Μ.Μ.» σήμερα σε όλον τον κόσμο

Ο «Αρχαίος και Αρχέγονος Ανατολικός Τύπος Μισραϊμ-Μέμφις» λειτουργεί από τότε μέχρι σήμερα, προσηλωμένος σε εκείνες τις αρχές. Με πλήρη προσήλωση στον παραδοσιακό

www.misraimmemphis.org

www.misraimmemphis.com.gr

τρόπο λειτουργίας μακράν κάθε «λεσχιακής» νοοτροπίας. Χωρίς εκλογικές διαδικασίες. Με απαγόρευση συζήτησης για πολιτική. Χωρίς θρησκευτικές διαμάχες. Χωρίς εξαγορά βαθμών και αξιωματών, αφού κάθε σύνδεση με χρηματική αμοιβή απαγορεύεται αυστηρά. Χωρίς ομαδικές μυήσεις. Με λειτουργία αυστηρά προσηλωμένη στην αφύπνιση του ατόμου προκειμένου να επανασυνδεθεί με την αρχέγονη πηγή του.

Θα πρέπει να σημειώσουμε ότι και ο Marco Egidio Allegri, αλλά και οι διάδοχοί του, μέχρι σήμερα Γενικοί Ιεροφάντες του «Α.Α.Α.Τύπου Μισραΐμ και Μέμφις», υπήρξαν και Μεγάλοι Διδάσκαλοι του «Μαρτινιστικού Τάγματος». Ενός Τάγματος το οποίο πάντοτε εργάστηκε παραδοσιακά (*με ελάχιστες αλήθεια εξαιρέσεις*). Η παραδοσιακότητα του Μαρτινισμού, και η παραδοσιακότητα του Τύπου Μισραΐμ και του Τύπου Μέμφις, βρήκαν τους καλύτερους υποστηρικτές τους στα πρόσωπα αυτά. Γι'αυτόν το λόγο, ο Μαρτινισμός αναφέρεται συχνά στο παρόν βιβλίο.

Απαραίτητη διευκρίνιση: Ο Μαρτινισμός συγγέεται πολλές φορές με τον Τεκτονισμό, επειδή απέκτησε επίσημη δομή από τον Gerard Encausse ή Papus ο οποίος ήταν παράλληλα και Τέκτων. Άλλη είναι η γραμμή του Μαρτινισμού και άλλη του Τεκτονισμού, παρόλον ότι και στα δύο υπάρχει η προϋπόθεση της πίστης σε έναν Θεό και παρόλον ότι και τα δύο λειτουργούν με Τυπικά, στολές κ.α. Έχει πολλά κοινά στοιχεία λειτουργίας με τον Τεκτονισμό, όπως επίσης και πολλοί Μαρτινιστές είναι και Τέκτονες αλλά έχουν διαφορετική ιεραρχική, λειτουργική και μυητική δομή. Ουσιαστικά ο Τεκτονισμός και ο Μαρτινισμός θεωρούνται παράλληλοι αλλά εντελώς διαφορετικοί δρόμοι προς την πνευματική ανύψωση του ανθρώπου.

Οφείλουμε, να επισημάνουμε ότι, όποτε οι επικεφαλής των Τύπων αυτών, είτε ως ξεχωριστών είτε ως ενωμένων έκριναν ότι οι συνθήκες της εποχής δεν ήταν κατάλληλες (*πόλεμοι, έριδες πολιτικές και θρησκευτικές, Φασιστική Ιταλία*), τους έθεταν «εν ύπνω». Κατά τη διάρκεια της Φασιστικής Ιταλίας για παράδειγμα, ο Τεκτονισμός ήταν υπό απαγόρευση.

Σήμερα, ο «Αρχαίος και Αρχέγονος Ανατολικός Τύπος Μισραΐμ-Μέμφις», με την αυστηρά παραδοσιακή του μορφή λειτουργεί σε 10 χώρες. Ανάμεσά τους, από το 1989, και η Ελλάδα, με πρώτο του Εθνικό Μεγάλο Διδάσκαλο – Εθνικό Μεγάλο Ταξιάρχη τον Τριαντάφυλλο Κοτζαμάνη.

Θεωρούμε ότι, ο κακοτράχαλος και υπεράνθρωπος αγώνας, που περιγράφεται στο παρόν πόνημα, τον οποίο έδωσαν όλοι αυτοί οι Μύστες και Αληθείς Ελεύθεροι Τέκτονες, για την πνευματική και παραδοσιακή επανόρθωση και αποκατάσταση του ΕλευθεροΤεκτονισμού, τελεσφόρησε και καρποφόρησε κατά τον καλύτερο δυνατόν τρόπο, με την ορθή επαναλειτουργία, ως ενιαίου πλέον Τύπου, του «Α.Α.Α.Τ.Μ.Μ.».

Ο συγγραφέας Gastone Ventura, διαδέχθηκε το 1966 στη Μεγάλη Ιεροφανεία τον Ottavio Ulderico Zasio, ο οποίος είχε διαδεχθεί το 1949 τον Marco Egidio Allegri θεμελιωτή του «Α.Α.Α.Τ.Μ.Μ.». Τον Gastone Ventura, διαδέχθηκε το 1981 ο Sebastiano Caracciolo. Ο Roberto Randellini, διαδέχθηκε τον Ιούνιο του 2013 τον Sebastiano Caracciolo.

www.misraimmemphis.org

www.misraimmemphis.com.gr

Ο «Α.Α.Α.Τ.Μ.Μ.», είναι πλέον, ο μοναδικός ίσως εν ζωή και εν λειτουργία, αυθεντικός ΕλευθεροΤεκτονικός Τύπος, που λειτουργεί με στόχο την αυθεντική και παραδοσιακή πνευματικότητα, με αντικειμενικό σκοπό τον Αληθινό Ελεύθερο Τέκτονα - Μύστη, το φίλο του Θεού και των Ανθρώπων!

Το βιβλίο

Ο συγγραφέας του βιβλίου αυτού Gastone Ventura, ο οποίος διετέλεσε Κυρίαρχος Μεγάλος Γενικός Ιεροφάντης του «Αρχαίου και Αρχέγονου Ανατολικού Τύπου των Μισραϊμ-Μέμφις» από το 1966 μέχρι το 1981, συμβουλευθήκε το αρχείο αυτού του Τύπου, εξετάζοντας τις πηγές, την ιστορία και την εξάπλωση των Τεκτονικών Τύπων Μισραϊμ και Μέμφις μέσα από την έρευνα και ερμηνεία πολυάριθμων εγγράφων διαφόρων Μυητικών Οργανισμών (*Τεκτονικών, Μαρτινιστικών κ.α.*), αποσαφηνίζοντας πολλά ερωτήματα που για μεγάλο χρονικό διάστημα είχαν μείνει αναπάντητα, προσφέροντας σαφείς και αυστηρές ερμηνείες.

Η αυστηρότητα και η αντικειμενικότητα με την οποία αντιμετώπισε τα γεγονότα, είναι εμφανέστατη σε όλα τα σημεία του βιβλίου. Στόχος του υπήρξε η αντικειμενική ιστορική καταγραφή των γεγονότων, τοποθετώντας ξεχωριστά την κριτική του ματιά. Οι πολλές παραπομπές και σημειώσεις ήσαν αναγκαίες προκειμένου να διευκρινισθεί η πηγή των πληροφοριών που παρουσιάζονται.

Σε αρκετά ιστορικά έγγραφα προγενέστερα της εποχής του βιβλίου, τα επώνυμα εμφανιζόντουσαν μόνον με το αρχικό τους γράμμα για λόγους προστασίας, ιδιαίτερα κατά την περίοδο της Φασιστικής Ιταλίας κατά την οποία ο Τεκτονισμός είχε κηρυχθεί εκτός Νόμου. Στη μετάφραση του βιβλίου, παρατίθενται τα πλήρη ονόματα όπου αυτά είναι γνωστά. Σε πολλά σημεία, επίσης, ο αναγνώστης θα πρέπει να λάβει υπόψη του ότι η συγγραφή του βιβλίου έγινε το 1975. Τέλος, με την ένδειξη *Σ.τ.Μ.* προστέθηκαν σημαντικές επεξηγήσεις που υποβοηθούν το έργο του μελετητή.

Συμπερασματικά, ο αναγνώστης του βιβλίου αυτού, θα μπορέσει να κατατοπισθεί πάνω στη σύγχρονη ιστορία των Τύπων Misraim και Memphis, οι οποίοι εξαιτίας του Εσωτερικού και Μυητικού τους πλούτου, κατέλαβαν περίοπτη θέση στο εσωτερικό της Παγκόσμιας Τεκτονικής Παράδοσης.

Είναι χαρακτηριστικό ότι από τη δημιουργία τους μέχρι σήμερα, οι Τύποι Misraim και Memphis, απολαμβάνουν του σεβασμού όλων των Τεκτόνων, όλων των Τύπων.

Παναγιώτης Λιβιεράτος
Αθήνα 2013

Διατίθεται δωρεάν
στα μέλη και τους φίλους του Τάγματος
Ζητείστε να σας αποσταλλεί σε pdf
στέλνοντας email στο

secretary@misraimmemphis.com.gr